

ალექსანდრე ჭავჭავაძის საფლავზედ

შენს წმინდა საფლავს,
გულის მოსაკლავს,
დავყურებ, გმირო, სულგანაბულო;
შენგან ქებული,
დავიწყებული
დღეს მაგონდება ჩვენი წარსული!
თვალცრემლიანსა,
გულსევდიანსა
ენა მებმება, ვერრი ვარ მთქმელი,
და ან-კი რა ვსთქვა?
გულზედ მადევს ქვა
მეცა შენსავით, გულის დამწველი.

ეს არ-სანატრო,
უკუღმართი დრო
სიცოცხლითვე გვკვლავს, გვედება ბნელი,
არცა გვაქვს ძალი
და არც წამალი...
სად არის მხსნელი, რომ მოგვცეს ხელი?!

ტკბილო პოეტო,
ნათლისა სვეტო!
შენ არ დაგწვია ჩვენსავით გული,
რომ ჩვენი ერი,
დღეს სვის ფეხთ მტვერი,
შენ არ გინახავს ასე ჩაგრული!

თორემ სხვაგვარად
მწარედ და მარად
ეგ შენი გულიც იწყებდა ძგერას...
და შენც ჩვენსავით
სიტყვებით ავით
გესლით და ნაღვლით იწყებდი ძღერას.

და მაშინ შენს გულს,
ჩვენთვის აღგზნებულს,
სხვა ფასს დასდებდა უმეტესობა,
და ის ისარი,
სასტიკად მწარი,
შენც მოგზვდებოდა, ჩვენ რომ გვესობა...

და მადლობა ღმერთს,

რომ გერგო შენ ერთს
სიცოცხლითავე საფასო სრული:
ძალი, დიდება,
პატივი, ქება
და ქართველთაგან მზა სიყვარული!...
მმღერალო ტკბილო,
მამულისშვილო,
ამაღლებულო სულით ზეცამდე!
იყავ კურთხეულ,
არ-დავიწყებულ
ამიერიდან უკუნისამდე!...

1882 წ.